

I

Sinds ik het een paar jaar geleden bij toeval had ontdekt, was De Reddende Engel aan de Antwerpse Torfbrug mijn favoriete restaurant. Akkoord, er was de statige Sir Anthony voor de heel grote gelegenheden en Chef Khem voor een snelle Thaise hap, maar de bistro in de schaduw van de kathedraal had alles wat ik nodig had. De kok kwam uit het zuiden van Frankrijk, de inrichting was gezellig en de prijzen redelijk. Het was geen toeval dat Kristien er die donkere winteravond van 2018 een tafeltje voor twee had gereserveerd.

‘Gelukkige verjaardag, Thomas,’ zei mijn lief, terwijl ze me driemaal op mijn wangen zoende. ‘Maar wil je nu alsjeblieft niet meer ouder worden?’

‘Hoe bedoel je? Moet ik me in de Schelde gooien dan? In mijn nieuwe trui? Mag het ook na het dessert?’

‘Je weet wat ik wil zeggen. Voor mij ben je prima zo. Voor mij mag je altijd zo blijven.’

Ik was die middag drieënvijftig geworden, nog altijd een volle negentien jaar ouder dan Kristien, en ik snapte ongeveer wat ze bedoelde. Drieënvijftig was een geschikte leeftijd voor een man, vooral als hij van zijn vader genoeg had geërfd om het de rest van zijn leven bescheiden te kunnen uitzingen. Met drieënvijftig zat er nog genoeg jus in me om elk jaar een nieuw boek te schrijven en er een stuk of honderd te lezen. Tegelijk

was dat hele streberige en ambitieuze er eindelijk uit. Ik had ingezien dat ik noch de Nobelprijs noch alle vrouwen van de wereld zou kunnen krijgen en ik had me met die gedachte verzoend.

In die zin was Kristien natuurlijk een godsgeschenk geweest. We waren nu een jaar of vier samen en ik had me nog geen dag met haar verveeld. Om de een of andere reden – een vadercomplex? Slechte smaak? – bleek ook zij zonder enig voorbehoud blij met mij. Er waren dagen dat we lachend wakker werden en 's avonds schaterend gingen slapen, alleen maar omdat ik een neanderthaler had geïmiteerd of volhield dat ik haar die dag voor het eerst had ontmoet.

Nee, ik zou Kristien niet meer kunnen missen. En dan had ik het nog niet over haar prachtige benen en over de manier waarop ze deed of haar billen in die strakke rok de normaalste zaak van de wereld waren. Wanneer ze zich soms een dag lang gedroeg of ik lucht voor haar was of me een van haar 'sterf dan, aardworm'-blikken gaf, begon ik mijn toekomst meteen zorgelijk in te zien. Ik mocht er niet aan denken dat ze bij me weg zou gaan.

'En dan nu je cadeautje,' zei Kristien en ze diepte een pakje op uit haar tas. 'Je zult je ogen niet geloven.'

'Een doos sigaren?' Mijn lief wist dat ze me het blijst kon maken met een boek. De sigaren waren een flauwe grap die ik al te vaak had verteld.

'Je zult gewild hebben dat je hem zelf had geschreven.'

Ik scheurde het papiertje open, woog de hardcover op de palm van mijn hand en snoof goedkeurend de drukinkt op: *One on One*, door de Engelse schrijver Craig Brown, een turf uit 2011 van 360 bladzijden. Op de kaft stonden tientallen bekende namen: James Dean, Leo Tolstoj, Oscar Wilde, Andy Warhol, Charlie Chaplin, Roald Dahl, kriskras door elkaar, met pijltjes

van de een naar de ander. Ik had nog nooit van *One on One* gehoord.

‘Laat me je het uitleggen, Thomas. Het is een geniale vondst. Die Brown moet er jaren op hebben zitten zwoegen. Kijk.’

Ze nam me mijn geschenk uit de handen.

‘Er staan honderdeneen verhalen in, elk van duizend en een woorden. Let op, het zijn niet echt verhalen: het zijn waargebeurde ontmoetingen, beschreven in de historische presens, alsof je er zelf bij bent geweest. Het begint met Adolf Hitler. Brown vertelt hoe die in 1931 in München bijna overhoop werd gereden door een Engelse student, ene John Scott-Ellis. Dan gaat hij in hoofdstuk twee verder over die student: *John Scott-Ellis praat in 1923 als jongetje met Rudyard Kipling*. Je weet wel, de schrijver van *Jungle Book*. Weer op de kop af duizend en een woorden, weer een leuk verslag. Dan hoofdstuk drie: 1889, *Rudyard Kipling zoekt in Amerika zijn idool Mark Twain op*, de schrijver van *Tom Sawyer* en *Huckleberry Finn*. Zie je? Snap je het systeem? Mark Twain ontmoet Helen Keller, Helen Keller gaat op bezoek bij Martha Graham, enzovoort enzovoort. *One on One* is een gigantische ketting van ontmoetingen, met achter in het boek alle historische bronnen er nog bij. Is het geen geweldig idee?’

‘Het doet me denken aan de acteur Kevin Bacon en zijn theorie van de *Six Degrees of Separation*. Volgens hem zijn alle mensen in Hollywood en misschien wel in de hele wereld amper zes ontmoetingen van elkaar verwijderd.’

‘Zes? Is dat niet wat weinig?’

‘O, nee. Er is een tijd geweest dat ik zelf op twee ontmoetingen zat van de paus en op twee van de Amerikaanse president.’

‘Hoezo?’

‘Ik heb kardinaal Danneels geïnterviewd en die was toen heel dik met Johannes-Paulus II. Eén, twee.’

‘En die president?’

‘George Bush de Eerste. Ik kende Greet De Keyser. Zij was toen correspondentte voor de VRT in Washington en ze had hem in het lang en het breed ondervraagd.’

‘Heb je ooit iets met haar gehad?’

‘Met Greet? Nauwelijks. Waarom?’

‘Zomaar. Dus als ik je toen had gekend, had ik zelf op drie stappen van de paus gezeten?’

‘Zo is het.’ Ik legde mijn hand op Kristiens knie. ‘En nu zit je op één stap van mij.’

‘En zo willen we het nog even houden, lieverd. Minstens tot wanneer we thuis zijn.’

‘Zoals je wilt, *darling*. Stap voor stap.’

Ik nam *One on One* en bladerde erin. Al die bekende namen... Mijn lief had gelijk: dit was het boek dat ik zelf had willen schrijven. Ik was verslingerd aan biografieën en memoires, ik hield van anekdoten en *petite histoire*. Ik kon niet wachten om aan het boek te beginnen.

‘Kijk, Kristien. Het laatste hoofdstuk gaat over de hertogin van Windsor. Wallis Simpson, de vrouw voor wie Edward VIII troonsafstand heeft gedaan. Zij ontmoet Adolf Hitler, in 1937, een paar jaar voor de oorlog, in zijn buitenhuis in Berchtesgaden. En zo is de cirkel rond. Een huzarenstuk.’

Kristien keek me met stralende ogen aan. O, wat kende ze me goed. Zonder een boek waarin ik me helemaal kon verliezen, was ik maar de helft meer waard. Met dit cadeau had ze gegarandeerd twee dagen geen kind aan me.

De mevrouw van De Reddende Engel bracht het dessert: een gebakje met chocolade en pistache. Het regende buiten. In een hoek van het restaurant zat een ander koppel opgewekt te praten. Ik bestelde koffie en cognac. Over de tafel heen pakte ik Kristiens hand.

‘Ik geloof dat mensen nooit gelukkiger zijn dan in een restaurant.’

‘Juist,’ zei mijn lief. ‘Zolang we maar weer voedsel in ze proppen. De firma Zwelgen & Vermalen.’

We lachten allebei.

‘En wie komt daar binnen? Precies op het afgesproken uur?’

Ik keek achter me. In het sluisje bij de kapstokken, schudde een man zijn regenjas uit. Het was David, David Maes, mijn beste, eigenlijk mijn enige goede vriend. Hij was een hoofd kleiner dan ik en hij had minder haar, maar hij was bijna even oud en hij zat van kop tot teen vol energie. Hij zwaaide opgewekt en kwam bij ons zitten.

‘Zijn de tortelduiven uitgepraat? Mogen er weer gewone mensen bij?’

Hij kuste Kristien en schudde mijn hand.

‘Volhouden, jongen. Je zit bijna in de helft.’

‘Honderdenzes... Ik mag er niet aan denken.’

‘En dit is voor jou.’

David had niet eens de moeite gedaan om het boek in te pakken.

‘Wat is er? Waarom lachen jullie? Heb ik iets verkeerd gezegd?’

2

Nog een koffie en een cognac later – de mevrouw van het restaurant was schuchter komen vragen of we wilden afrekenen – stonden we weer in het smalle straatje dat uitgaf op de imposante noordkant van de kathedraal.

Het was opgehouden met regenen. Kristien had Davids